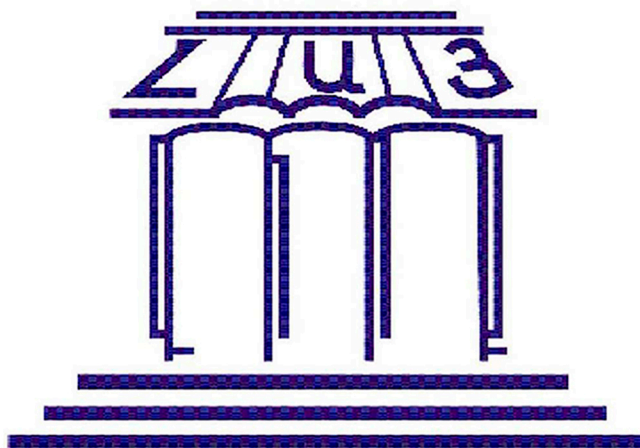

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Մտեղծագործական համայնքներ
նչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

**This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.**

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

ԼՈՒՍԱԲԵՐ

ԱՅԲԲԵՆԱՐԱՆ

3665

Կ ա զ մ ե ց ի 6

ՍՏ. ԼԻՍԻՅԵԱՆ, ՅՈՀՂ. ԹՈՒՄԱՆԵԱՆ ԵՎ Լ. ՍԵՂՈՍԵԱՆ

Պ ա ճ Կ ե ր ա զ ա ր ւ ե ց

Վ. Ա. Խ Ի Կ Ե Ա Ն

Ս օ ր Ե ր ւ ր ց Տ Ի Կ

Եր ինքնուրոյն եւ փոխադրած յօդածներու, ինչպէս եւ մեր
նկարներու արտասովորեալ իրաւունք վերապահուած է

Հրատարակութիւն ՀՍ.ԵԱՍՇԷՆ ԳՐԱՏԱՆ

Librairie Haigachèn

A. MISSAKIAN

Tchakmakdjilar Agopian Han 9 Stanboul

1932

481.99-8

L-61

481.90-8
L-61

ԼՈՒՍԱԲԵՐ

ԱՅԲԲԵՆԱՐԱՆ

Նորարար Առաջին
Կազմեցին

ՍՏ. ԼԻՍԻՑԵԱՆ, ՅՈՎ.Զ. ԹՈՒՄԱՆՅԱՆ և Ն. ՍԵՂԱԾՅԱՆ

Պատկերազարդեց

Վ. ԱՆԻՍԻՄՅԱՆ

Եօրհրարդ Տիպ

Մեր ինֆանտիլն էլ փոխադրած յոդումներու, ինչպէս էլ մեր
նկարներու արտասպառեան իրաւունքը վերադասուած է

Հրատարակութիւն

«ՀԱՅԿԱՇԷՆ» գրասան

1932

2011

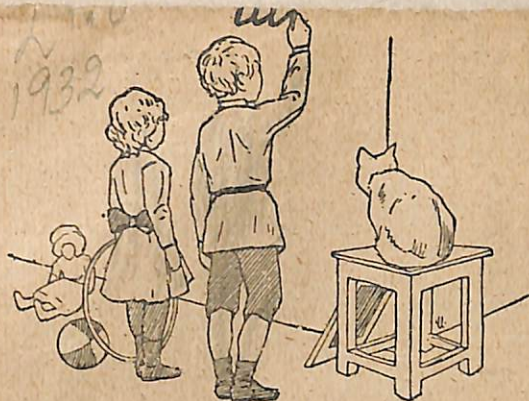
*Property of
 Department of the University
 1128 Atlantic Ave
 New York*

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿԱԶՄԱՏՈՒՆ ԵՒ ԹՂԹԱՎԱՅԱՌԱՆՈՅ
 Յ. Մ. ՍԷԹԵԱՆ
 Թիւ 30, Չափմանը կողմէ, Կ. Պոլիս
 № 160

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ
 ԿԱԶՄԱՏՈՒՆ
 ԿՈՍՏԱՆՍՆՈՒԼ
 ԿԱԶՄԱՏՈՒՆ

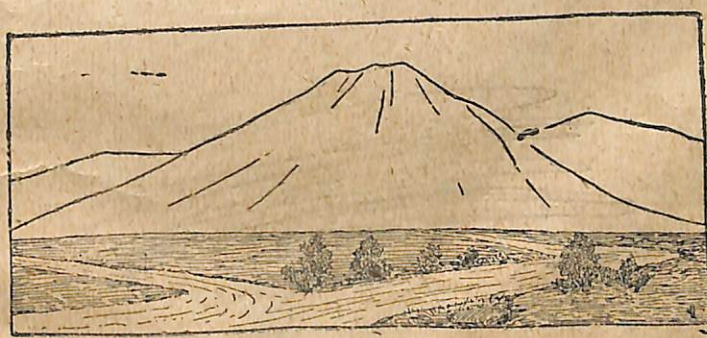
112985-42

2714-2011

Handwritten Armenian text, possibly a list or inventory.

ՍՈՒՐԲ ՆԵՐՍԵՍ ՇՆՈՐՀԱԼԻ
 ԳՐԱԴԱՐԱՆ
 ST. NERSES SHNORHALI
 LIBRARY

шшр - шш

ушириу

Умр са њ

уиуиу

by an eye

шцш

the of us

✓ 4mр 4mр

Цирини

Удир и му

Ушш

Ullly
Lully

улицы

ии, бии, шибии, бирии

Ула; Гуа а, уауаа, гуаа

Гушурь Гушурь

kr, 4kr, 4kr, 4kr

УррмУррм

мѣсяцѣ.

Handwritten signature

Рис. 1. 1111

Римъ. Римъ.

р. Сусхури

рѣшѣннѣ

Сини. Гри. иВри. ГинВ. ГинВин,

Maas Spr. in Spr. Goud. goud

✓ Տար

Տարիք

Տարիք պիտի ցան՝
 ցար, կարար, կարակ,
 ցար պարի ցակ

✓ Տարակ

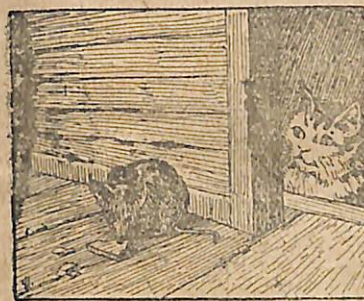
ան, աճան, ցանի
 պանիր պիտի ցանի
 կին, քիկին,
 ցանքիկին,
 չա՛, չաճակ ցանի՞՞ պապիկին

✓ Զաւ

Զաւակ

շաւար, աւա՛ն
 պարի, ա՛նի, կաւ, թիկաւ,
 ա՛նի թի ցակ պարա՛ն թիկաւ

✓ Զուկ ու կարու

ու, աու, աւը

աւը, քուը, Զուր

թ կարու աւը պար ունի
 աւ կարուն ցար քուն
 կարու պապիկ ունի

✓ նւ

նւիկի իւիկի

նւ, նւր, լաւ նւր,

լար, կու լար, ծի լար,

ար ուր, նւարն, արի ուարն

✓ կրկու

քիքիկ բրի, քիքիկ բրաւ

բար, բար, ծրիկ բրաւ

կրկուն բաւ կո՛ւ կու, կո՛ւ կու

կարուն բաւ ծիւն, ծիւն

նւիկի բաւ ծր-կր-կր-կր

✓ իւակ

իւ լաւ իւակ ունիւ.

իկուր իւակ քաւ

իւ աւ իկաւ, իլաւ իկարաւ.

իկաւ, իկաւ իկարաւ ծր

1 ✓ ժէկ ու իրկու 2

քէր, քէր-քէր, քաւուքէր

ուր էիւ իրէկ իրկուն

քունն էի կիրակի էր.

ժէկ, ժէկ աւ կրնէ իրկու,

կուկուլի - կո՛ւ.

✓ Վաճճիկ

Նիսի Վարժապետ Վաճճիկը:
 Նիսի Վարժապետ Վաճճիկը
 ինքն պրփրփրիկը:

Արթուն Նիսիկը, արթուն Նիսիկը
 արթուն Վաճճիկը:

Նիսիկը Նիսիկը Նիսիկը:

Նիսիկ Նիսիկը սուրապապա:

Նիսիկ Նիսիկը, Նիսիկ Նիսիկը,
 Նիսիկ Նիսիկը Նիսիկը:

Նիսիկ Նիսիկը, Նիսիկ Նիսիկը.
 սուր Նիսիկը:

✓ Նիսիկի Նիսիկ

Նիսիկ արթուն Նիսիկ Նիսիկը:
 Նիսիկ Նիսիկը:

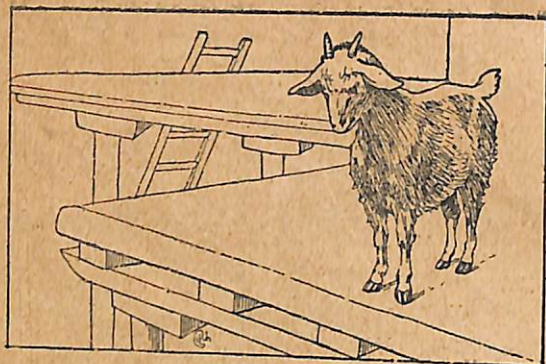
Նիսիկ Նիսիկ Նիսիկ Նիսիկ Նիսիկ
 Նիսիկ Նիսիկ Նիսիկ:

— Նիսիկ, Նիսիկ, Նիսիկ — Նիսիկ
 Նիսիկ:

Նիսիկ Նիսիկ Նիսիկ Նիսիկ
 Նիսիկ Նիսիկ:

— Նիսիկ, Նիսիկ, Նիսիկ
 Նիսիկ, Նիսիկ Նիսիկ Նիսիկ
 Նիսիկ — Նիսիկ Նիսիկ
 Նիսիկ:

Գունձիկն ու իր ուլիկը
— Աււ, Աււ, ո՛ր է ի՞ճ ուլիկըս-
քաւ Գունձիկը :

— Այաւ կը պուրը, Գունձիկ :

— Ննայիրաւն ուլիկ : Այի՛ր,
Էի՛ր կը պուրը, Աււ : Այր ըրէ՛
իճ ուլիկըս :

Աււն ի՛յաւ կը պուրը,
Ի՛յր ըրաւ : Աւ Գունձիկը
ըտնն քարաւ իր ուլիկը :

Արածիր լուսիկը

Լուսիկը ճանրը քաշակ
ճը քաշակ կը քաշակ : Քաւ.

— Երա՛հ : Աուր ճը կը քաշ ճը
ըտնն : լաւ քիկնիկ ճը քտնն :

Արկու կարծիր ճաշիրը քտնն :

Արկար պարան ճը քտնն : Քաշակըս
ալ Ի՛յր քտնն :

Ննուն-կապուկ

Ըսի, քաւ — Աւաւ :

Նապուն ի՛յաւ ճիւճ, ճիւճ.

— Նրճիւճ :

✓ Նորիւ ու ածայր
 Աիւ աիւ ածայր իկիր է,
 սարի արդարին նրապիր է,
 պարանները նիպիր է,
 Տիր արիւր կապիր է:

Նորիւ, կապիրը կրորի՛,
 աիւ ածայրը իք ըրի,
 իկիր, իկիր լուսիրիս,
 լուսիրիսը սիրի՛ թիս:

Ննուն-կապուկ
 Միմակ, Տիմակ — Նորժիմակ:
 Կարծիր կարպիտ — Կարապիտ:

✓ Երիկ

Եւունը Տորիմիրունը քակր
 քրկլոր Երիկ Տր քիսաւ:

Երիկը Տիմակ էր, կը Տրաէր:
 Եւունը Երիկը քարաւ քուն իւ
 անոր կորիկը անպակաւ ըրաւ:

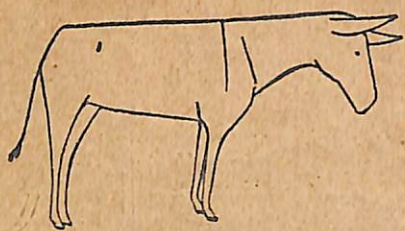
Նոժիսէ Տր ալ ուր էր աւն
 քրկլորիկ Տրակոր Երիկը:

Կոկիկ կը Երիկ Եր Տրն էր
 անըկա:

Մորիկ-քորիկ
 Մի Պիպրտար պրպրիկ
 կը պրպրի քորիկ-քորիկ:

52

շուն

Արիւնի Նոցարիկ.

Նա քարի խաւ ազակերպիժ.
աշունհն ուսուծի թճարիք զապ
լաւ է: Նորակեր թճ ընկերս է, իւ
Նհնուշն ալ. Վանուշակեր. Նուցիկեր,
Նորակեր. ուրիշներ ալ զապ կան:

Միւ, ան շունը խաւ Ներկարիք,
ան էջն ալ: Ներկարիք զապ կը
սիրիժ. շուր-շուր կը Ներկարիժ.

Նորաւոյն

Մաշիժ, քաշիւ-Նորաւոյն:

Միշու

Նորիւն շողը ինկեր է սարին,
ուշիդ կապարին
Էլիւ, քրդաւ, Էլիւ:

Միշուն Էլիւ է իր Նիշիկ քունհն,
Տիդրի Էլիւ է
Էլիւ, քրդաւ, Էլիւ:

Նի՛սիք ծնաւ կակուդ անկողին,
աքանկ Տիկ կողին.
Էլիւ, քրդաւ, Էլիւ:

Նորունակերի Նորաւերկ

Նորունակերի ղո՛ւ, ղո՛ւ.

Նորաւերկի աղու՛, աղու՛:

Մի Կով

Մի Կովին անունը Մովի էր։
Մովին շատ վաղ էր սորվեր.
Կը ծարմէր ու բոցի արտերը. Կ'ու.
զէր ու կը վրնասէր

Մէկ իրիկուն ծնն ալ ծարմէր է.
վարպէտ Մովսէսը կորէր։

Մովսէսը զոտէր է ի խաւով
ինկէր է Կովին ի զօրէն։

Մովին ծն-ծու ընկող զուն
իկաւ. կորոցին ծէր կորրէր էին։

Մորիւր

Նրիսանէրը ծարմէր էին
վրասկը լողալու։ Միսկը
ալ ծրարին էր. շատ ուրախ էր ու
ածինէն աւելի կը խաղար։

Նշան վրասկէն. զոտն խոցոր
շուն ծը խիւր խոցորուն զակ
կաշի կըրոր ծը կ'ուրէր։

Մի' ռաւր, Միսկին ըտր
զորրիւն է ի դէր։

ուրախ Միսկը զորիւր Միսկը

Խոյ Խոսկը

Խոնամ առնն իրիկուն
Տըն էր. Խոսկը շարակով
Կաւ կը կրէր իր քանն
կրտուրը կարկրտիւն :

Մէկը բոքապ խփէն խաւու
Կ'աղաղակէր

— Խընամ՝, ա' Խընամ՝, քիւսն
Տ'ը ջունը

— Մոզունը... Եկաւ, իկաւ առնը...
Խոսկ Խոսկ :

— Խժ պաքաւիւնը քուր, Խընամ՝,

Խոսկ Խոսկը... քիւս, ուղ է ուղ :
— Մոզունը... Խոսկ է :

Խոնամ ու մոզունը :

— Ես Տ'ը ջունը կ'ըստ. ուր
կորաւ. ասկէ խաւ, է :

— Կաւ է, ջիւրակ խ.
շարակիւնը կաւ է :

— Խիւ է, — Խոսկ ջան քէրը...
Խիւ է կամ խոլ :

— Խարխուլ, Խարխուլ, կրտուր
ալ, պաքիւն ալ. քիւս, կը քանն
կարկրտիւն. — Խոսկ Խոսկ ու
ալ ընտրով խաւ կրտուրը

Պուկամն ու Վարսիկը

Պուկամը ծաղիկը արիւն
արիւն ծաղիկը կը արիւն էր :

Վարսիկն կու լար :

Վարսիկը ամէն ինչ
ըստիւն անոր ու լար :

— Վի՛ լար, Պուկամիկ, ի՛նչ
լար. քուր ար ծաղիկը, ինչ ի՛նչ
ամէն ինչ կը կարի՛ :

Անն ո՛վ է ի՛նչ :

Եւսարդը, Վարսարդը,

Եւսարդը, Արսարդը,

Եւսարդը, Արսարդը :

Պապարն ու իր խոյը

Պապարը արցունք խոյ իր ունէր :

Խոյի վիշտ ունի էր, ծաղիկը
ամէն ինչ ծաղիկ : Պապարը ամէն
ամէն կը վազէր, ամէն ինչ
ինչ կը կուգէր : Ար ինչ
ամէն ինչ ինչ ինչ ինչ
ամէն կը վազէր ինչ ինչ
վիշտ : Պապարը ինչ կը
իր ամէն ինչ :

Կաշաղակ

Ներիճն է խիբր,
պարոն կաշաղակ,
առ իճն աղաղակ.
առ իճն չոր կանչ է:—

Դակ կաշաղակը իրը կը կանչէ,
"ըր-կա, չէ, չէ. ըր-կա, չէ, չէ":

Նի, իրկար-պոչիկ,

իճն էս կորուսիր.

իճու չէս ըսիր.

Կիր չունիս, իճն է:—

Դակ կաշաղակը իրը կը կանչէ
"ըր-կա, չէ, չէ. ըր-կա, չէ, չէ":

Չիր ու Չափիչ

— Չոր խաղողին իճն կ'ըսին, Չափն':

— Չափիչ

— Չոր ապրիլին իճն կ'ըսին, Չափն':

— Չիր

— Զարմամալ իծապուն է Տիր
Չափն': Զարուն, Զարուն, չիր ու
չափիչ քունը Տիր Չափնին:

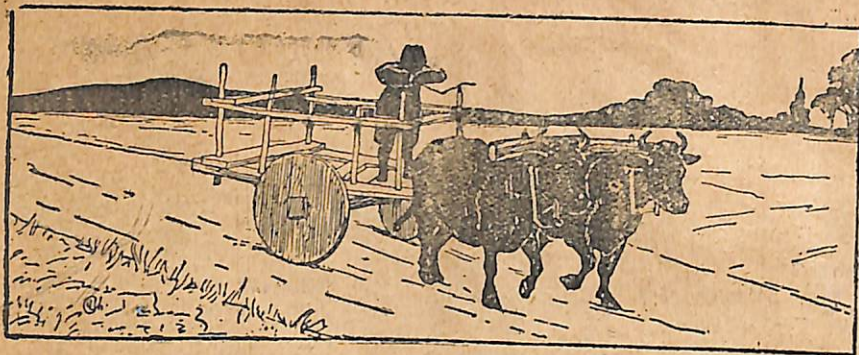
Շունիկը և Լեռնիկը

— Նրեր Տիրն է, Տիր քան Վրերն է:—

Կ'ըսէր Շունիկը

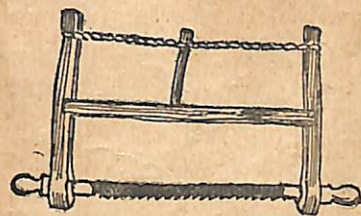
— Նրեր Տիրն է, Տիր քան Վրերն է:—

Կ'ըսէր Լեռնիկը

Ասյր

Ասյր կայծեր էր և քեր աշն
 քիդ ճեր էրեւր: Մրցորիկ Չար.
 Տայրը նրաքաւ վրան ու կրկանէր.
 — Ահ, քի թ' սայլապանը, քի. էջ...
 Եւ ճորրակով կը ցարնէր խմբուն:
 Մէջ ճին ալ խմբոր սայլը քարին.
 Ժր սայլապանը վրայէն կ'աղաղակէր.
 — Վայ. Տայրիկ, վայ. իշնա՞ծ պիտի,
 վոյ, վոյ... ✕

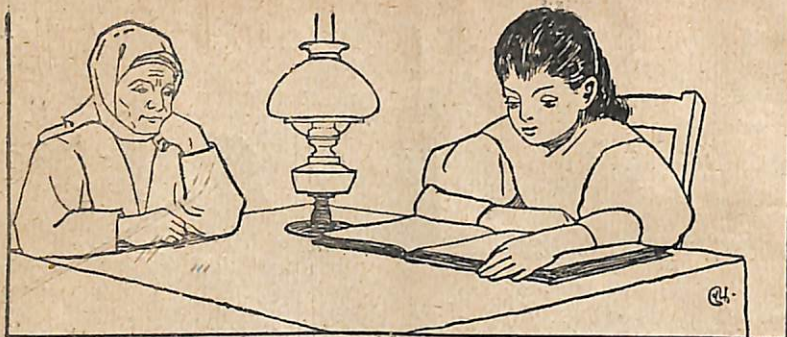

Արդոյն ու կայծեր
 Անխաւարտը ռաւ
 — Ահ, աշն արդոյր,
 արդոյր, Տաշից ճիւղաւ, կոտորոյց:
 Իսկ ցարի ռաւ
 — Ահ, աշն կայծեր, կայծեր,
 ցարկաւ կոտորա կոտորոյց:

Մի քի

Մոլակը ճորրակը վերուց, վապց.
 — Մի քի, ճիւղաւ, կամայ. — կանգից
 Տայրը էջնէն:
 Մոլակը ցարկից ու ինկաւ:
 Ահ, ճորիկ ճիւղ ընէր Տայրիկը:

ա ո ու ը ի փ ֆ

ա ո ու ը ի փ ֆ

ա ո | սա է, ես էի, ես ըսի, ըսի՝ ուսըս սուս.

ժ մ | մամա, մոմը, մոմըս, աս է իմ մոմըս.

բ բ | բրէ՛, ո՛ւր է, ո՛ւր էիր, սարը, սա սարերը.

կ կ | կար, կիր, կիրակի, կեր, եկուր, կերակուր.

ն ն | նետ, նոր, անոր, նրկար, նրմանը կա՞ր.

խ խ | խոտ, խիտ, խոր, սեխ, սոխ, խակ, սոխակ.

պ պ | պապ, պարոն, պարան, պարէ՛, կապի՛կ, պարէ.

Կարմիր պարկ մը կար, կարմիր պարէկապ
մը կար. ո՛ւր է մեր կարմիր պարկը, ո՛ւր է մեր կարմիր
պարկին կարմիր պարկակապը:

չ տ | տե՛ս մամիկը միս կը տապկէ.
մամի՛կ, կըտոր մը տա՞ս ատկէ.

լ լ | ան սե կատուն անիրաւ
միսը տարաւ և կերաւ.

լ լ | րլլար, րլլար, կարմիր սալոր րլլար.
կրօէր լալկանը ու կու լար.

շ շ | ուշ, նուշ, անուշ, անուշակ,
կապ մը շուշան, մանուշակ.

չ ղ | զուտ, զատ, ազատ, զանազան,
աւազ, աւազակ, աւազան:

չ շ | ան ի՞նչ է. լեզու մը ունի՞ լեզու չէ,
մեզի կը կանչէ, մեզմէ չէ. ան ի՞նչ է.

չ ղ | կը խաղաս, տրդա՛ս, շատ կը խաղաս.
ուսուժի պիտի կաղաս.

չ ղ | վրտակը բշտապով կը վազէ վար,
վա՛շ-վի՛շ, վա՛շ-վի՛շ ըսելով.

ջ յ | ա՛յ, իմ մայրիկիս պէս մայրիկ ո՞վ ունի.
այնպէ՛ս կը սիրեմ մայրիկըս.

յ ց | աշունը անցաւ, ցուրտ է. օլ տերեւ չի մընալ
անցան, ցիր ու ցան եղան,

Իմաստուն Արտաշէսը

- Ս — Արտաշէ՛ս, անուն մը տա՛ս, — ըսաւ Սուրէնը իր ընկերին։
- Ս — Անո՞ն մը։ Մեր Մեխակը։
- Մ — Մեխակը, Մեխակը, սեխերուն խակը, — ըսաւ Սուրէնը։
- Մ — Խա՞կը։ Իսկ մեր Իսա՞կը։
- Ս — Իսակը, ա՛, մատնիիս ակը։
- Ս — Ա՛, — ըրաւ Արտաշէսը անոր նըման։
- Կ — Նոր անուն մըն ալ տո՛ւր։
- Կ — Խորէ՛ն։
- Ր — Ատշա՛տ էր խորէն։ Նորէ՛ն ըսէ, նորէն։
- Կ — Կ՛ըսեմ՝ Կատարինէ՛։
- Խ — Սարի կատարին է։

- Կ՛ըսեմ՝ Սիրանուշ։
- Մատ մը սեր ուտեմ, մատ մը անուշ։

- Ըսպասէ՛, ըսպասէ՛, ես ալ կըրնամ. — ըսաւ Արտաշէսը։ — Անո՞ն մը տուր։
- Տա՛մ։ Պարոն Պետրոս։
- Պարոն Պետրո՞ս, Պետրո՞ս, — կը կըմկըժար Արտաշէսը ու կը մըտմըտար։
- Շո՛ւտ, շուտ, — ըսաւ Սուրէնը։
- Ձէ, ուրի՛շ մը ըսէ։ Լա՛ւ ուրիշ մը։
- Ըսեմ։ Ղազար. Տիրան. Եւնիկ. Շուշան. Նունէ։ Լա՞ւ է։

- Ընկերը միշտ կը մըտմըտար։
- Վասակ, Զաւէն, Ղո՛ւկաս, Յուլակ, Ներ. սէս, ալ կ'ուզե՞ս։
- Ձեղա՛ւ, չեղա՛ւ։ Զատ զատ ըսէ՛։
- Ձեղա՛ւ։ Եսայի։ Շաւարշ։ Վաղարշ։ Եսաւ։ Նորէ՛ն չեղաւ... Ա՛յ, իմաստուն Արտաշէս, զո՞ւր կայներ ես, սիրտ կը մաշես։

Տիկնիկը տկար է

Պզտիկ Աշխէնը նստեր է տրտուժ, տխուր:

Խաղի ատեն տիկնիկը վար էր ինկեր ու վնասեր էր վիզը:

Աշխէնը մայրիկէն կտոր մը կտաւ ուզեց ու տիկնիկին վիզը կապեց:

— Կամա՛ց, Մկրտիչ, կամաց պտըտէ, տիկնիկս տկար է:

Ցուրտ իրիկուն մը

— Նշան, ի՞նչ կը տեսնես լուսամուտին ետեւէն:

— Կը տեսնեմ՝ կտուրները մտեր են սպիտակ սաւանի տակ ու կը միանան:

Կը տեսնեմ՝ կատու մը նստեր է կտուրը ու ցուրտէն կը մլաւէ:

Կը տեսնեմ՝ վարը տղան կը մըսի ու մըսելէն կը վազվզէ:

Կը տեսնեմ՝ արեւը մայր կը մտնէ պզտոր ամպերուն ետեւը:

Վառարան

Սառն իրիկուն մըն էր: Մառախուղը կօխեր էր լեռ ու տնտառ: Ներսը լուռ էր:

Պառաւ կատուն կլոր պառկեր էր վառարանին/ետեւ ու կը մըռմըռար: Սառան ալ նստեր էր աշունները կրակին, կը մտմտար:

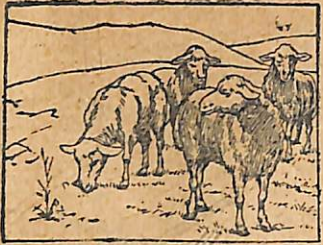
Ներսէն չուտով կանաչէին ուռիները, շուտով կարկաչէր առուն, խայտային կայտառ ուրիկները ուրախ-ուրախ շողար արեւը: Ախ մեր է ամառը ըլլար, ամառ:

Կռուկները

Ապաստ, Աստա, սպաստ, թիւն
Կռուկները նորէն կռկռուան,
Կրճ, Կրճ, Կրճ:

Չորս ոչխար

—Շողե՛ր, ա՛ Շողեր, ոչխար-
ները մտեր են պարտէզ, ոչխար-
ները՝ Վազէ՛, կանաչ ոստերը չու-
տեն։

—Ի՞նչ ոչխար, մամի՛կ, ո՞ւր է։

—Ա՛յ չո՛րսը, խո՛շոր, սպիտա՛կ։

—Ես՝ ոչինչ չեմ տեսներ, որո՞ւնը պիտի ըլլան։

—Ի՞նչ իմանամ՝ որունը։ Վազէ՛, չուտ ըրէ՛։

Շողերը առուններէն ոստոստելով շտապեց ու
տեսաւ, որ մացառներուն վրան չորս շապիկ էին նե-
տեր չորնալու. ատ շապիկներն էին, որ պառաւին
ոչխար էին երեւցեր։

Մի՛ր որականը
Միս, Միւս որականն է
սա, Մի՛ր ջէնի ածխէ՛ն
վարպիտ որականը։ Եր-
տակ որակն է խկի։

Ռուզանիկի առտուն

—Ո՞վ է տարեր շապիկս։ Ռանամաններս ի՞նչ են
ըրեր։ Ո՞ւր է կապիչները։

Այսպէս կ'ըսէ Ռուզիկը ամեն առտու անկողինէն
ելնելուն պէս։ Ռաները մերկ-մերկ կը պտըտկի՝ ա-
մեն կողմ իր կորուստը որոնելով։

Ռանամաններէն մէկը սեղանին տակն է, մէկալը
անկողինին ետեւը, իսկ կապիչները ուրիշ կողմ։

Ուշ է. ընկերները շատոնց ուսումնարանն են,
իսկ Ռուզիկը նո՛ր-նոր իր սանրը կ'որոնէ, որ մազերը
սանրէ։

Ով է սա
Ոսկանը, Սիրանը
Ոսկանան, Ունանը։
Սիրան է, իրաւ
Ռուզանը, Ռուզանը։

Լայն հովանոցին տակը

Ըսես հեղեղ կը վազէ ամպերէն. հովն ալ կատղեր է, կը սուլէ հեռուներէն:

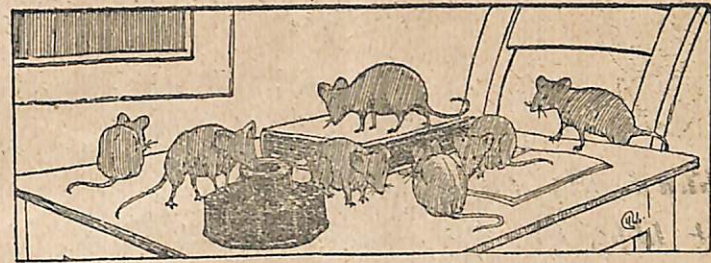
Իսկ Սահակը պահ է մտեր հայրիկին Լայն հովանոցին տակը ու կը պտըտի:

Ի՛հ, Սահակին համար հեղեղը ինչ, հո՞վը ինչ: Այնպէս լա՛ւ է հայրիկի Լայն հովանոցին տակը:

Միշտ ու չամբիչ

Միշտի համը Տաշիկ Տաշիկ,
չամբիչ ինը՝ հաշիկ հաշիկ.

համը քիսան, համը քիսան,
ամանի քակը քիսան:

Մկներու ժողովը

Վերժինը պառկեր էր, իսկ մկները ելեր էին անոր սեղանը. ուտելու շատ ախորժակ ունէին:

Շիտակ խուժեցին մեղանի վրան, հոտոտեցին, շարժեցին ամանը, համը առնել չի կրցան. ամանին վիզը նեղ էր:

Այն ժամանակ տետրակի մը վրան նստեցան ժողովի՝ ի՛նչ ընեն որ համը տեսնեն:

—Սպասէ՛ հիմա կը հասկընամ.— ըսաւ ժիր մուկ մը, ցատկեց ամանին վիզը, երկար պոչը կոխեց մեղանը, հանեց ու հրամցուց ժողովին:

Ընկերները համը առնելուն պէս ելան ու կորան: Իսկ Վերժինը առտուն շատ էր զարմացեր.

—Ասի՛նչ է, առ ո՞վ է խըզմըզեր տետրակներս...

Կուժն ու կուլան
նաշիքի՛ն կուլան:

Մայրիկին թիթեռնիկը

— Շո՛ւտ, թերթ մը թուղթ տուր,
մայրիկ թերթ մը թուղթ, թեւեր
պիտի չինեմ. թիթեռնիկ պիտի ըլլամ.

Եթէ թիթեռ մը ըլլամ, նաչխուն թեւերս այս-
պէս թեթեւ պիտի շարժեմ ու պիտի թռչիմ ամէն
տեղ. տերեւէ տերեւ պտուղէ պտուղ:

Մա՛յրիկ թուղթ տուր, թեւ ու ասեղ. թեւեր
պիտի կարեմ թիթեռնիկ պիտի ըլլամ:

Լաւաղնիրը

Պատաւը թռնիրէն Տէկիկ
Տէկիկ լաւաղնիրը կը համէր ու
կըսէր թռնիկնիրուն.

— Նա իմ մարտիկին, ասի՞մ
Ներթիկին, աս ալ անուշիկ իմ
Ասթիկին.

Ժիր աշխատաւոր

Թի՛կ-թակ, թի՛կ-թակ,
ան ո՞վ է հոն
ապակիին տակ:

Ժիր ու արթուն
կ'աշխատի,

թէ լուսի տակ,
թէ մութի:

Թի՛կ-թակ, թի՛կ-թակ,
ան ո՞վ է հոն
ապակիին տակ:

Թութակը

Ժամանակով թութակ մը
ունէր Ժնիկը: Թութակը
Տիզը կը կրկնէր.

— Ո՛ր, ար ո՛ր: Ժամ, Ժամ:

Այծը

Պայծառիկը այծ մը ունէր։
Այծը ամեն առտու կ'երթար արա-
ծելու։ Պայծառիկը կը շոյէր իր
այծիկը ու կ'ըսէր.

—Վազէ՛, այծիկս, վազէ՛,

եւ իր ժայռերուն ծայրը, մտի՛ր կանաչ խոտերը, ծիւ
ու ծաղիկ կրծէ՛, և իրիկունը լեցուն ծիծերով եկուր
տուն։ Մայրիկս կաթ կթէ, ինծի համար սեր ու
մածուն շինէ։

Այո՛, այո՛, ծիւն ու ծաղիկ մեր այծիկին, սերն
ու մածուն Պայծառիկին։

Ման ծածկին քանկ
Մի քան ծածկին քանկ ծիւրկնիւրը
կծկտիւր ին ու կը ծրւծրւան.
— Կուրտ է, ցուրտ. ծիւ, ծիւ :

Ժամ

Ժամկո՛չ ախպար, ժամկո՛չ ախպար,
ո՛ւր կ'երթաս։

Ժամի պզտիկ կոչնակները
պիտի տաս։

Ծի՛մ-պի՛մ-պի՛մ,

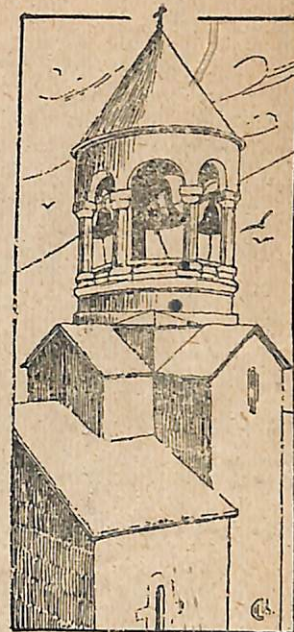
ծի՛մ-պի՛մ-պի՛մ։

Ժամկո՛չ ախպար, ժամկո՛չ ախպար
ո՛ւր կ'երթաս։

Ծանր ու մեծ կոչնակները
պիտի տաս։

Թո՛ւմ-պո՛ւմ-պո՛ւմ,

թո՛ւմ-պո՛ւմ-պո՛ւմ։

Զիրուկը
Զիրապիւր է ճովինարի պապիկը,
շապ է ծիրապիւր։ Զունկիւրը թու-
պիւր ին, կոնակը ծոխ է, ակոսանիւրը
իւկիւր ին ու ծածիւ չի կրնար։

Շերեփը

Արփիկն ու Ստեփանը տիկնիկի համար կերակուր կ'եփէին։ Արփիկը թաշկինակը փռեց սփռոցի փոխարէն և լուցկիի տուփիկները շարեց վրան պնակի տեղ։ Սեղանը պատրաստ էր։

Իսկ Ստեփանը փայտի կտոր մը տաշեց, տաշեղը լեցուց հին տուփ մը, և եղաւ ապուր։

— Շերեփը հապա. ապուրը ինչո՞վ պիտի խառնես. — հարցուց Արփիկը։

Ստեփանը շիփ-շիտակ վազեց խոհանոց և վերցուց փայտէ մեծ շերեփը։

— Ահա՛, փայտէ շերեփը փայտէ ապուրին. — ծիծաղեցաւ մայրիկը։

Ննմբիւ քիսիկը

Ննմբիւ է պառկիւ, կը

ճրագիւ Նորքիկի քափուկ անկողնին։

Ննմբ, անմբիւ քիսիկ, քախիւր,

ճայրիկա չքիւնէ, քախիւր։

Անքուն աքլոր

— Արաքսի, Մելքոն, ելէ՛ք, հերիք է, այսքան չեն քնանար. — կ'արթընցէր մայրիկը։

— Ա՛խ, թո՛ղ, մայրիկ, թող, քնանանք, քունէն կշտանանք։

— Ելէ՛ք, ուշ է, աքլորը կանչեր է երեք հեղ։

Ի՛հ, աքլորը, աքլորը։ Ինքը քուն չունի, կանուխ կ'ելնէ ու սուտ-սուտ կը կանչէ։ Անոր կանչին մի՛ հաւտար, մայրիկ. — նեղացաւ Մելքոնը և վերմակը քաշեց աչքերուն։

Թանով սպասը

Մէկ, երկու, երեք՝ համեցէ՛ք կերէք.

ուրիշ, ինը ու տասը՝ թթու թանով սպասը։

Միդրէ անուշ

Միդրը քաղցր է շափարէն,
ճուշը թիդրէն, շափարէն։

Լամպը և արեւը

Փոքրիկ լամպ մը նոր էին վառեր ու
թողեր էին պատուհանը: Քիչ մը նայե-
ցաւ հոնկէ, տեսաւ հեռուն՝ սարերուն
ետեւը՝ արեւը մայր կը մտնէր:

Լամպը նայեցաւ, նայեցաւ ու ըսաւ.

—Քեռի, չիտակը ըսեմ՝ լաւ ես:

Փառաւոր կը լուսաւորես: Թէև ի հարկէ
ինծի չես հասնիր:

Քամին աս որ լսեց՝ ծիծաղը զսպել չը կրցաւ.

—Փո՛ւ՝ որ ըրաւ, լամպը մարեցաւ:

Քիռի փրկիպպոսը

Քիռի փրկիպպոսը շաշ լաւ
եփիւսք կը պատրմէ: Փոքրիկնիւրը
տրամբն թէ չէ, պիտի աղաւթն

—Քիռի, փռի, եփիւսք պատրմէ
Տիպի:

Աներես ճանճը

Տաճատը կը ճաշէր:

Տը՛ղղ, ճանճ մը եկաւ, նստեցաւ անոր
քթին: Տաճատը թեւով քշեց:

Տը՛ղղ, ճարպիկ ճանճը նորէն եկաւ ու նստեցաւ
տղու ճակտին: Տաճատը նորէն քշեց:

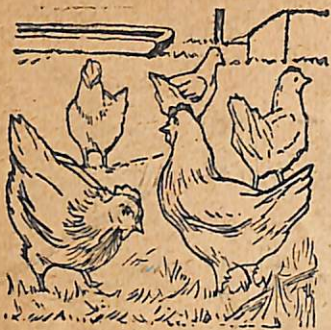
Տը՛ղղ, աներես ճանճը թռաւ շիտակ Տաճատի
պնակին եզերքը, կնճիթը երկնցույց ու սկսաւ անուշ
ընել անոր ճաշը:

Քր՛շ անձոռնի՛ ճանշ, ճաշս չեմ տար քեզի.—
պողաց Տաճատը զայրացած ու պատառաքողը այնպէս
ամուր զարկաւ, որ պնակը փշուր-փշուր եղաւ:

Կը ճրոռաւն

Ճամփուկ տիղ մը կիցիւր ին
ճպուռնիւրը ճրոռճրոռաւն,
լռիւն ինչ է մոռցիւր ին
ու ճրո՞ռ, հա, ճրոռ կը ճրոռաւն:

Հաւեր

— Է՛ խնամի Խորան, խնամի Խորան:
 — Հը՛, ի՞նչ է ան:
 — Հաւերս կորան, հաւերս կորան:
 — Մեր տունն են, չէ՛, չկորան:
 — Հա՛: Քչէ՛, ետ երթան, քչէ՛ երթան:
 — Քը՛շ, քը՛շ, քը՛շ... Քչեմ, քչեմ, չեն երթար:
 — Է՛յ, խնամի Խորան, թէ՛ ուզես՝ կ'երթան,
 թէ ուզես՝ կ'երթան:

Ճնճողուկները

Ճուտիկները կը ճըլային, ճի՛ւ, ճի՛ւ, ճի՛ւ:
 — Ճի՛կ, ճի՛կ-ճի՛կ, ի՞նչ կը հաճիք.— հարցուց
 մայր ճնճողուկը:
 — Ճի՛. ճո՛ւ, ճի՛. ճո՛ւ.— ճըլճըլացին ճուտիկները:

Ձոյ

Ձոյ մը ունի Յօթնը: Զարթը է՛
 Երբայկ մը, կը պարնէ, ես. կը
 պարնէ: Զարթիկ եոյ խաղցող
 է Յօթնը:

Վա՛յ, գայլը

Տիգրանն ու պղտիկ Թոր-
 գոմը գառները տարեր էին արա-
 ծելու: Կեցեր էին անտառին քո-
 վը՝ գետակին ափը ու կը նայէին:
 Մէյ մըն ալ տեսան՝ որ գառնե-
 րը իրար անցան:

— Վա՛յ, գա՛յլը, գա՛յլը. —
 պոռաց Թորգոմը ու վախէն
 տեղն ու տեղը նստեցաւ գետին.

— Ո՛ւր է գայլը, ո՛ւր է:

— Ա՛յ, գերաններուն ետեւը:

— Զանգի, Զրանգի՛, հասէ՛ք.— նշան ըրաւ Տիգ-
 րանը իր ահագին շներուն, ինքն ալ առաւ մահակը
 ու արագ վազեց:

Իսկ գազանը փախաւ անտառին խորը ու կորաւ:

— Ա՛յ, ա՛յ.— ըսաւ Տիգրանը ետ գալով.— եկեր
 էր գառը տանելու. ի՞նչ տարաւ:

— Տարա՛ւ. իր կաշին անփնաս տարաւ.— աւել-
 ցուց Թորգոմը գոռոզ-գոռոզ գետնէն ելնելով:

Աւգիւնէն կ'ըսէր
 Աս ալ գիր գրի գիրտի՛ժ

Կատուն ու գնդակը

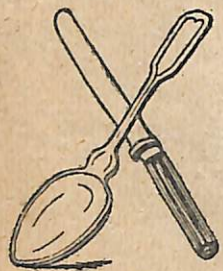
Ա՛խ, դժուար, կատուն, ատ ո՛ւր կը գլտորես իմ գնդակը։ Մի՛ խանգարեր, դաս պիտի սերտեմ, հիմա դպրոց պիտի երթամ—ի դուր կը հասկցնէր Սեդրակը։

Փիսիկը անգաղար կը ցատկէր ու կը վազվզէր գնդակին ետեւէն, կը դառնար տղուն չորս դին, մինչև որ Սեդրակը գնդակը խլեց անոր թաթիկներէն ու դրաւ դարակը։

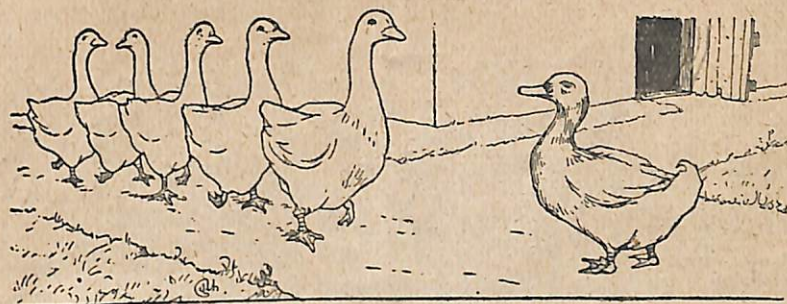
Փիսիկը տրտում քիչ մը դիտեց դարակը ու սուսիկ-փուսիկ ելաւ դռնէն դուրս։

Նրկու աշխատանք

— Կտրի՛ժ, կտրի՛ժ, անդին դնի՛ժ.— ըսաւ դանակը։

— Մանի՛ժ քամ՛ ու խը գամ.— ըսաւ դգալը։

Սագերն ու բաղը

Նոր բաղ մըն էին բերեր բակը։ Ասդին ինկաւ, անդին ինկաւ ուտելու բան մը ճարելու համար ու բաց դարպասէն ելաւ դաշտը։

Տեսաւ՝ չարան մը սագ լընգ-լընգալէն կու գար դէմը. բոլորն ալ բամպակի պէս ճեպ-ճերմակ։

— Ա՛, բարե, տիկին սագեր,— ըսաւ բաղը,— աս ուրկէ՞ այգպէս մաքուր-մաքուր։

— Մեր գետակէն, բլուրին տակէն։ Եւ ի՞նչ գետակ, ի՞նչպէս իստակ. իսկ տիղմի տակ համով որդեր ամեն տեսակ։

Նոռած

Ուսյ՝ բիրանդ բայ։

Ուսյ ու պանիր, կիր ու բանիր։

Պարոն գլխարկը

— Ես ալ արդէն մեծ պարոն եմ. —
ըսաւ փոքրիկ Գեղամը, դրաւ Գասպար
պապիկի լաշն գլխարկը ու երթալ կ'ուզէր:
Դռան սեմին անոր դէմը ելաւ
Գասպար պապիկը ու խնդաց.

— Է՛յ, պարոն գլխարկ, պարոն գլխարկ, առ
ո՛ւր կը տանիս իմ Գեղամս:

Բադիկ

Բադի՛կ, բադի՛կ, առ ո՛ւր բարով,
առ կառ-կարմիր մաշիկներով,
տոտիկ-տոտիկ առ ո՛ւր բարով:

Նկագականներ

Պաւիթը Գոհարիկի խիւսքն է.
Գոհարիկն ալ Զարկէնի ծայրն է:
Պաւիթը Զարկէնի ինչն է:

Յ. Յ. Բ

Օրօրոց

Օրօր, օրօր սիրունի՛կս
օրօր ըսեմ, քնանա.
Երկար օրեր, կարմիր արև,
բազմ ու խնդում ունենաս:

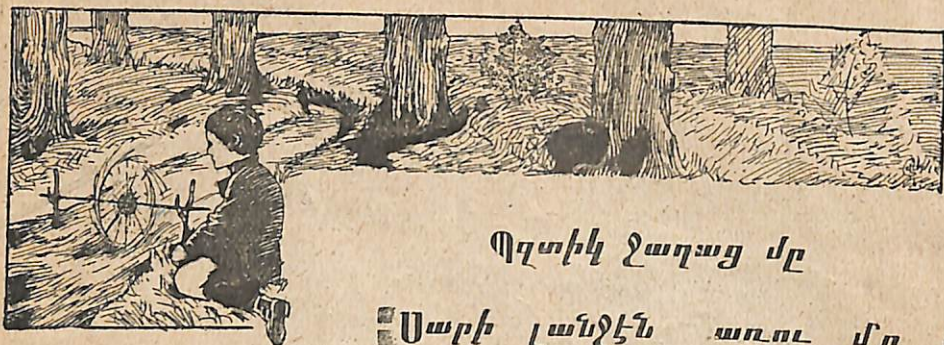
Հօրեղբայր Խէչօն

Ասիկա իմ հօրեղբայր Խէչօն է:
Տօն օրերը նոր կօշիկները կը հագնի, կը կապէ
լաշն գօտին ու չիբուիը բերանը՝ կ'ելնէ
ղբօսնելու ծանօթներուն հետ:

Կարօց

Օննիկը իկի է օրսար փառաւ
ուսուծի: Նիւսպէն իր հօրն ու
Տօրը կարօցը կը փաշէ:

Պղտիկ ջաղաց մը

Սարի լանջէն առու մը կը վազէր և մըմնջելով կուգար կ'անցնէր Բագրատենց բանջարանոցին մէջէն։ Բագրատի ամենէն սիրած տեղն էր այդ բարակ վազող ջուրը։

Տաշեղի կտորներէ ջաղաց կը շինէր վրան և ժամերով անխօս ականջ կը դնէր ջուրի խոխոջին։

Եւ ինչպէ՞ս արագ, ինչպէս թեթեւ կը դառնար ջաղացին անիւը։

Մի քրկիրը

Խուլ ու մունց է քրկիր մ'իսն։ Նոռառ իրիկունն քակառը զալակին ջուր կը կրէ մի թաղին մէջ։

Վերջակէտը

Ջանասէր աշակերտ էր Զալալը։ Իրիկուն մը նստեր էր դասը կը սերտէր։

Մէյ մըն ալ մայրը նկատեց, որ տղան գլուխը դրեր է սեղանին ու կը նիրհէ։

—Տղա՛ս, ի՞նչ ունիս, ինչո՞ւ չե՛ս աշխատիր. — հարցուց մայրը անհանգիստ։

—Վերջակէտի եմ հասեր, մայրի՛կ. — պատասխանեց Զալալը. — Վարժապետս ըսաւ՝ վերջակէտի որ հասնի՛ս, քիչ մը հանգիստ ա՛ռ։

Միդուն

Ձիթաբերին քակ միդուն կը քրքրաքրաքար։ Չոկ-չոկ կ'այցելէր ամբի մէկ ծաղիկ, միդր կը ժողվէր իր փխբակին համար։

Մի րուհիկ յոպոպը

Մայրի՛կ, մայրիկ, նայէ՛ հոն,
յուռնապի ծառին, այն ի՞նչ թռչուն է
սանը գլխուն:

Մայրիկի փոխարէն յանկարծ
թռչունը ինքը պատասխանեց ծառէն.
«յո՛պ-ոպ, յո՛պ-ոպ»:

Շատ յաջող դաս մը

Կարգա՛, ա՛յ չուն, կարգա՛ տեսնեմ,
չե՞ս յիշեր.

քեզի այնքան ես կրկներ եմ
այս գիշեր:

Ի՞նչ կը նայիս յիմարի պէս
տեսորակին:

պոչդ յամառ պինդ կը զարնես
յատակին:

Ի՞նչ ալ լա՛յն-լա՛յն կը յօրանջես,
յոգնե՞ր ես...

չէ՛, ուսումի դուն յարմար չես,
կը ներե՛ս:

Շուկայ

—Ա՛ տղայ, աս ի՞նչ ծանր է գրպանդ. մէջը ի՞նչ
կայ.— հարցուց մայրը Հրանդին, որ նոր հաներ էր
հագուստները և պառկեր:

—Իմ բաներս են, մայրի՛կ, տեղը դիր ու նայէ՛,
որ մարդ չը մօտենայ.— պատասխանեց Հրանդը ու
գլուխը կոխեց վերմակին տակ:

Իսկ մայրը պարպեց գրպանը սեղանին վրայ. Ա՛լ
ի՞նչ ըսես որ մէջէն դուրս չը գայ. ժանգոտ բանալի
մը, ծայրը կրծած մատիտի կտորներ, գուլպայ գոր-
ծելու թել, վէպեր, կոճակներ, փայտէ ոչխար մը՝
մէկ ոտքը կայ մէկալը չը գայ. օղակներ, քարեր և
վերջապէս այդ ամենուն տակը Հրանդի աղտոտ թաշ-
կինակը:

—Ա՛խ, դուն, սատանա՛յ, ասանկ ալ գրպան կ'ըլ-
լա՛յ, կարգին շուկայ է ասիկա.— ըսաւ մայրը ու
ի՞նչ կը խնդայ:

Մայրը կը խնդայ, իսկ տղան արդէն անո՛ւշ-ա-
նո՛ւշ կը մշմշայ:

Հանելուկ

Կ'երթայ կ'երթայ՝ ճամբայ չը կայ,
ճամբայ կ'երթայ՝ փոշի չը կայ:

Քաջ ձիաւորը

Ով է տեսեր Քէորգի նման
ձի հեծնող՝ Հօրը գաւազանը ձեռք
ձգեց թէ չէ, կը հեծնէ ու ձայն
կու տայ. — Էհէ՛յ, կ'երթամ Գան-
ձակ, տանձ ու խնձոր բերեմ ձեզի։

Կ'ըսէ, կը բաշէ սանձերը, կը
զարնէ մտրակը ու, հայտէ՛, հրե-
ղէն ձին կը դառնայ ու կը դառնայ։

Մեր ձիաւորի թեւերուն տակը ալ ձմերո՞ւկ կը
սղմի։

Շուտասեւեռ

Մուկը նետեմ, ձուկը ուտեմ,
ձուկը ուտեմ, մուկը նետեմ։

Ան

Ան չախ չիռփով կը նկարի՞ծ.
չախլիկ ի՞ծ։

Պեխ ունեցողներուն սեղանը

Ճաշի ատեն Յակօբը և իր եղբայրը առանձին
սեղան կը նստէին։

— Հայրիկ, — ըսաւ օր մը Յակօբը. — ինչո՞ւ մեզի
ալ ձեր սեղանը չես առներ։

— Ձեր պեխերը դեռ չեն բուսեր, դեռ ժամա-
նակը չէ. — պատասխանեց հայրը կատակով։

Այդ միջոցին Յակօբին մօտեցաւ իրենց սե ու
խոշոր կատուն։

Ձայնը ձգեր էր կը մլաւէր ու ճանկոտելով Յա-
կօբի փէշերը, իր բաժինը կը խնդրէր։

— Ձեր սեղանը կորի՞ն, սեուկ, — բարկացաւ Յա-
կօբը. — Նայէ՛ ահագին պեխեր ունիս դուն։

Չկնորար

Չկնորար չոպսէփը չորին
Տէգ ամբողջ գիշերը կ'աշ-
խատէր. չոգնիլ չգիպէ։
Չուկ կը բռնէ, որ ծախէ։

Մեր բակի զինուորները

Աստուած սիրես, ասոնց նայէ, ինչպէ՛ս շարուեր են իրարու ետեւէ. Երուանդը, Մանուէլը, Յարութիկը, աս Պետիկը, ան կարճիկը, ամբողջ գունդ մը: Ան ի՛նչպէս ալ հագուեր, սքուեր են, իրա՛ւ որ զինուոր:

Իսկ ան ո՞վ է հոն, որուն ամենքը բարն տունն, որուն գօտիէն կախուած է փայտէ սուրը: Ա՛, սպայ է եղեր, պատուէրներ կու տայ: Եւ ի՛նչ զուարթ «կեցցէ՛» կը պոռան:

Կեցցե՛ն մեր բակի զինուորները:

Աղուէսը

Փաբրիկ Նուարդը գիւրք մը կը թղթատէր. տե՛սաւ աղուէսի պատկերը: Աղուէսը հաւ մըն էր ճանկեր ու կը բզկտէր:

— Օգնեցէ՛ք, օգնեցէ՛ք — պոռաց Նուարդը. — Եկէ՛ք, ազատեցէք, այս աղուորիկ աբլորիկը չար աղուէսին բերնէն:

Փրֆ-փուֆ

Սօֆիկը գացեր էր հայրիկին հետ հեռու քաղաք: Առաջին անգամ երկաթուղի էր նստեր: Ճամբան շուարած ականջ կը դնէր երկաթուղիի հանած աղմուկին՝ փրֆ-փուֆ, փրֆ-փուֆ:

Տուն վերադառնալուն պէս Սօֆիկը հպարտ հպարտ վազեց քրոջը մօտ.

— Գիտե՛ս, Ծլօրս, ես փրֆ-փուֆ եմ նստեր:

Ֆէսը

ՕՖ, ու՛ր է 'Ֆէսս ու՛վ է առիք
Ֆէսս... կը փնջրոէր Շարապը
ամբի կողմ:

Շարապը իսկուր կը փնջրոէր.
Ֆէսը գլուխն էր:

Փ, Ծ

Փ, Ծ

Քոյր ու եղբայր

Պարոյրը երկու ընկոյզ ունէր ձեռքը, իսկ քոյրը՝
գրքոյկ մը:

— Պարո՛յր, — ըսաւ քոյրը. — Գիտե՛ս ինչ աղուոր
հէքիաթ մը կայ գրքոյկիս մէջ:

— Յոյց տո՛ւր նայիմ, պատմէ՛. — վրայ բերաւ
Պարոյրը իսկոյն:

— Եղեր է չէ եղեր, բարի տղայ մըն է եղեր.
անունը Պարոյր: Պարոյրը ունեցեր է երկու ընկոյզ,
մէկը ինքն է կերեր, մէկը տուէր է քրոջը...

— Ատ ի՛նչ գէշ հէքիաթ է — ըսաւ Պարոյրը ու
փախաւ:

Կոյր աշուղը

Ախ, կոյր է ան,
փոքրիկ տղան,
որը էր, մինակ.
և բակէ բակ
տխուր կ'երգէր.

«Է՛յ, պարոններ, երնէ՛կ անոր,
ով կը տեսնէ ամեն օր
կապոյտ կամար, արեւի լոյս
ու երեսը անուշ մօր:

Ախ, կոյր էր ան,
փոքրիկ տղան,
որը էր, մինակ:

Զամբիւղը

Հօրաքոյրը գիւղէն եկեր էր
հիւր:

— Բարե՛ւ, բարե՛ւ, հօրքու-
ո՛րկ, — կանչեցին փոքրիկները և
աղմուկով վրան վազեցին: Հօրա-
քոյրը ձեռքի զամբիւղը դրաւ ա-
թոռին ու ըսաւ.

— Հապա՛, իմացէք նայիմ՝ ի՞նչ եմ բերեր ձեզի

— Հաւկիթ... իւղ... պանիր... ալիւր... մեղր... —
ապականչեցին մանուկները մէկը միւսին ետեմէն:

— Ձէ՛, չէ՛, կենդանի է:

— Վառիկ... հաւ... բաղ... սագ...

— Ո՛չ, ո՛չ: Չորս ոտք ունի:

Գառ... հորթ... ոչխար... կով... գոմէշ...

— Ա՛խ խելօքներ, այս զամբիւղի՛ն մէջ: Լաւ մտա-
յեցէք: Երկա՛ր, երկա՛ր ականջներ ունի:

— Է՛շ. — պոռաց մէկը:

Ու բոլորը միասին խնդացին:

— Է՛հ, չիմացաք. — ըսաւ հօրաքոյրը ու ծած-
կօցը բացաւ:

— Զամբիւղին անկիւնը երկիւղէն կծկուեր էլ
ձիւնի պէս սպիտակ սիրուն նապաստակ մը:

Ի՛նչ ուրախութիւն էր:

Գէպի լուսնեակը

Լուսնեակը երկնքէն վար
կը նայէր շիտակ Արուսեա-
կի սենեակը ու կը խընդար-
Արուսեակը, եօթնամ-
եայ աղջիկ մը, պառկեր էր
անշարժ իր անկողնին մէջ,
կը նայէր լուսնեակին ու կը
մտածէր :

«Երանի՛, երկա՛ր, երկա՛ր
եւարան մը ըլլար իմ սենեա-
կէս մինչև լուսնեակը: Եւ-
նէի, ելնէի, հասնէի լուսն-
եակին, անոր լայն ու բարի

երեսին համբոյր մը տայի, գիշեր բարի ըսէի ու
դարձեալ ետ գայի: Արդեօք կարելի բան չէ՞ :»

Ընկերներս

Իմ ընկերներս են՝ Գայիանէ Գէորգեան, Հռիփ-
սիմէ Մկրտիչեան և Լեւոն Յովհաննէսեան:

Իսկ իմ անուշն է... Ան ալ դո՛ւն ըսէ:

ԱՅԲՈՒԲԷՆ

(Տառերուն կարգը եւ անունները)

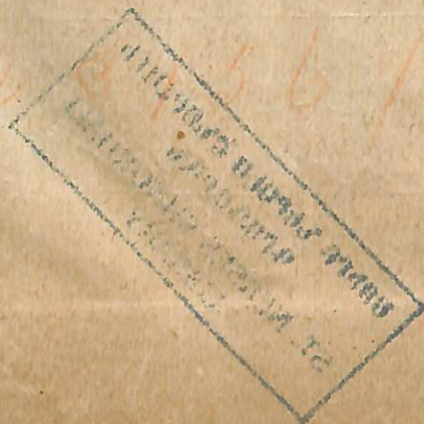
ա	բ	գ	դ	ե	զ
այբ	բէն	գիմ	դա	եչ	զա
է	ը	թ	ժ	ի	լ
է	ըթ	թօ	ժէ	ինի	լին
ի	Ծ	կ	չ	ջ	ղ
իէ	ծա	կէն	չօ	ծա	ղատ
է	Մ	Յ	Ն	Շ	Ռ
ճէ	մէն	յի	նու	շա	րօ
չ	Պ	Ջ	Ռ	Ս	Վ
ս	պէ	ջէ	ռա	սէ	վի
տ	Ր	Տ	Ի	Փ	Ք
իւն	րէ	ցօ	իւն	փիւր	քէ
		Օ	Ֆ		

ՁԱՅՆԱԴՈՐՆԵՐԸ

ա, ը, օ, ո, է, ե
ու, ոյ, իւ, եւ, եր

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ԳՐԱԴԱՐԱՆ
SERIES SHINORALI
LIBRARY

Վ ա ը բ զ գ ղ զ ղ Ե փ Զ գ
 Զ փ Ե բ ը բ ծ ծ ի ի Ե Ե
 ի ի ծ ծ Կ Կ ի ի Զ զ ղ ղ
 Զ Զ Վ Վ Զ զ Կ Կ Ե Ե Ն Ն
 Զ զ Մ ա զ զ Ն Ն Ա ա Կ Կ
 Ա ա Ն Ն Կ Կ Զ զ Զ զ ը ը ը ը
 Ե Օ Օ Զ զ
 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

2013 3665

Հայաստանի Ազգային գրադարան

NL0434478

